

Eiropas prokuratūra (EPPO) un tās kompetence

Spēcīgs Eiropas Savienības budžets, it īpaši tā pareiza izmantošana, ir viens no būtiskiem elementiem uzticības veidošanā Eiropas Savienības pilsoņu vidū. Finanšu resursi, kas ir Eiropas Savienības rīcībā, ir ne tikai pienācīgi jāvada, bet arī jātērē tā, lai Eiropas Savienības pilsoņi no tā gūtu labumu. Lai to paveiktu, Eiropas Savienībai ir jābūt ne tikai pienācīgai savu finanšu resursu pārvaldības sistēmai, bet arī sistēmai, kas finanšu resursus aizsargā no to izkrāpšanas, korupcijas un citiem noziedzīgiem nodarījumiem, bet nepieciešamības gadījumā spēj saukt pie atbildības vainīgās personas, rodot taisnīgu krimināltiesisko noregulējumu.

Eiropas Savienības Padomes 2017.gada 12.oktobrī pieņemtā Regula 2017/1939 (turpmāk – Regula), ar ko īstenota ciešāka sadarbība Eiropas Prokuratūras (EPPO) izveidei, iezīmē izšķirošu soli Eiropas Savienības budžeta līdzekļu aizsardzībā ar krimināltiesiskām metodēm. EPPO tika izveidota ciešākas sadarbības ceļā (speciāla procedūra, ja nevar panākt absolūtu vienprātību starp visām Eiropas Savienības dalībvalstīm kādā jautājumā), sākotnēji EPPO izveidē iesaistoties divdesmit Eiropas Savienības dalībvalstīm. Minētais gan nenozīmē, ka tās Eiropas savienības dalībvalstis, kuras uz izveides brīdi nebija izlēmušas par pievienošanos EPPO, to nevar izdarīt tagad. Pašreiz EPPO ir pievienojušās divdesmit divas Eiropas Savienības dalībvalstis un ir saņemta informācija, ka atsevišķas Baltijas jūras reģiona valstis ir uzsākušas valsts iekšējos procesus, lai tuvākajā laikā pievienotos EPPO. Līdz ar var pamatoti apgalvot, ka EPPO nākotnē kļūs par izšķirošo tiesu varas iestādi, kas, pastāvot pamatam, vērsīsies pret Eiropas Savienības budžeta līdzekļu pretlikumīgu izmantošanu ar krimināltiesiskām metodēm.

EPPO darbības sākotnējā posmā galvenais uzdevums būs praktiski izveidot efektīvu un saskaņotu Eiropas Savienības līmeņa izmeklēšanas un kriminālvajāšanas sistēmu, lai nodrošinātu, ka lietās par noziedzīgajiem nodarījumiem, kas apdraud Eiropas Savienības budžeta intereses, tiktu panākts taisnīgs krimināltiesiskais regulējums. EPPO būs privilēģētākā situācijā attiecībā pret nacionālajām prokuratūrām un izmeklēšanas iestādēm, jo saskaņā ar normatīvo regulējumu spēs ātrāk apmainīties ar izmeklēšanai nepieciešamo informāciju un veikt tiešu noziedzīgu nodarījumu pārnacionālu izmeklēšanu un kriminālvajāšanu, neizmantojot pašreiz pastāvošos starptautiskās sadarbības instrumentus krimināltiesiskajā jomā.

Lai realizētu Eiropas Savienības izvirzītos mērķus sava budžeta aizsardzībā ar krimināltiesiskām metodēm, EPPO būs cieši jāsadarbojas ar nacionālajām izmeklēšanas un prokuratūras iestādēm. Sadarbības uzlabošanai 2017.gada 5.jūnijā pieņemta Direktīva (EU) 2017/1371 par cīņu pret krāpšanu, kas sakar Savienības finanšu intereses, izmantojot krimināltiesības (turpmāk – Direktīva). Minētā Direktīva nosaka EPPO materiālo kompetenci. Eiropas Savienības dalībvalstīm tā ir jātransponē nacionālajā likumdošanā. Direktīvā ir harmonizētas to noziedzīgo nodarījumu definīcijas, kuri apdraud Eiropas Savienības budžeta intereses. Šāda pieeja nākotnē pavērs noziedzīgu nodarījumu, kas apdraud ES finanšu intereses, izmeklēšanas, kriminālvajāšanas un sodu politikas unifikāciju Eiropas Savienības ietvarā. Lai nodrošinātu maksimāli augstu darbības efektivitāti, EPPO sadarbība notiks arī ar Eiropas Savienības līmeņa iestādēm, kuras jau pašreiz savas kompetences ietvaros veic ES finanšu interešu aizsardzību. Īpaši svarīgi EPPO sadarbības jomā Eiropas Savienības līmenī būs Eirojusts, OLAF un Europols.

Strukturāli EPPO ir izveidota, kā nedalāma Eiropas Savienības tiesu varas iestāde, kas sevī ietver divus darbības līmeņus – centrālo un decentralizēto. Centrālais līmenis sastāv no EPPO Padomes, EPPO Patstāvīgās palātas, Eiropas prokuroriem, EPPO vadītāja, tā diviem vietniekiem un EPPO Administratīvā direktora dienesta. Centrālais līmenis atrodas Luksemburgā. Decentralizētais līmenis tiks izvietots katrā dalībvalstī, kas būs pievienojusies EPPO, un sastāvēs no Eiropas deleģētajiem prokuroriem un biroja, kas atbalstīs Eiropas deleģētos prokuroru ikdienas darbā.

EPPO vadītājam dominējoša būs reprezentatīvā funkcija, savukārt EPPO Padome būs atbildīga par EPPO stratēģisko vadību un vispārēji veiks EPPO veikto aktivitāšu uzraudzību. EPPO Padome stratēģiski vadīs EPPO, nepieņemot lēmumus kriminālprocesos, bet izdodot saistošas nostājas, vadlīnijas un pieņemot citus lēmums jautājumos, kas ir aktuāli izmeklēšanas un kriminālvajāšanas kopējai stratēģijai, kā arī iestādes pilnvērtīgai funkcionēšanai.

EPPO Patstāvīgās palātas, kas atradīsies centrālajā līmenī, būs atbildīgas par kriminālprocesu izmeklēšanas un kriminālvajāšanas vispārēju uzraudzību, vadību un veicamo kriminālprocesuālo darbību koordināciju EPPO iesaistītajās dalībvalstīs.

Eiropas deleģētie prokurori būs EPPO decentralizētais līmenis un pildīs prokurora funkcijas EPPO iesaistīto dalībvalstu teritorijās. Eiropas deleģētie prokurori būs atbildīgi par izmeklēšanu, ko realizēs, veicot konkrētu kriminālprocesu uzraudzību, izmeklēšanas vadīšanu un kriminālvajāšanu, ko realizēs, pildot prokuroram Kriminālprocesa likumā un Regulā noteiktās funkcijas. Regula paredz, ka katrā dalībvalstī, kas būs iesaistījies EPPO, būs vismaz divi Eiropas deleģētie prokurori. Eiropas deleģētie prokurori funkcionāli būs, ja tā var teikt, ar divejādu dabu. No vienas puses, atbildot par izmeklēšanu un veicot kriminālvajāšanu, tie būs Eiropas Savienības līmeņa amatpersonas un neatņemama, integrāla EPPO sastāvdaļa, no otras puses, Eiropas deleģētie prokurori būs nacionālās prokuratūras sastāvdaļa un darbosies atbilstoši nacionālajiem likumiem.

Eiropas prokurori un Eiropas deleģētie prokurori varēs veikt kriminālprocesu gan savā mītnes zemē, gan, ja nepieciešams, kopā ar citas valsts Eiropas deleģēto prokuroru pierādījumus iegūt citā EPPO dalībvalstī, proti, valstī, kura ir mītnes zeme Eiropas deleģētajam prokuroram, kurā iegūstami pierādījumi. Kriminālprocesa lietu kategorijā, kas būs EPPO kompetencē, lai veiktu izmeklēšanu citas valsts teritorijā, netiks izmantoti pašreiz praksē pastāvošie kriminālprocesuālie instrumenti starptautiskajā sadarbībā kriminālprocesuālajā jomā. Izņēmums būs Eiropas apcietinājuma lēmuma pieņemšana, ko EPPO turpinās piemērot atbilstoši pašreiz praksē pastāvošajiem tiesiskajam regulējumam.

Vispārināti runājot par būtiskāko EPPO kompetenci, tās materiālajā kompetencē ietilps Direktīvā definētie noziedzīgie nodarījumi, proti, krāpšanas, kas skar Eiropas Savienības intereses. Minētajā Direktīvā noteikts, ka dalībvalstīm ar šāda veida krāpšanām jāsaprot:

- noziedzīgi nodarījumi (darbība vai bezdarbība) attiecībā uz izdevumiem, kas nav saistīti ar iepirkumiem;
- noziedzīgi nodarījumi attiecībā uz izdevumiem, kas saistīti ar iepirkumiem vismaz tad, ja tas ir darīts, lai gūtu nelikumīgu labumu pārkāpuma izdarītājam vai kādam citam;
- noziedzīgi nodarījumi attiecībā uz ieņēmumiem, kas nav iegūti no paša pievienotā nodokļa resursiem;
- noziedzīgi nodarījumi attiecībā uz ieņēmumiem, kas iegūti no pievienotā nodokļa paša resursiem.
- noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācija, ja šādi līdzekļi iegūti Direktīvā definēto noziedzīgo nodarījumu rezultātā;
- Eiropas Savienības budžeta līdzekļu nelikumīga piesavināšanās, kā arī korupcija.

Direktīvā norādīts, kā dalībvalstīm jāsaprot krāpšana (darbība vai bezdarbība): **pirmkārt**, kļūdainu, neprecīzu vai nepilnīgu paziņojumu vai dokumentu izmantošana vai iesniegšana, kā rezultātā notiek līdzekļu vai aktīvu nelikumīga piesavināšanās vai to nelikumīga ieturēšana no Eiropas Savienības budžeta vai budžetiem, ko pārvalda Eiropas Savienība vai kas tiek pārvaldīti tās uzdevumā; **otrkārt**, informācijas neizpaušana, ar ko tiek pārkāptas īpašas saistības, **treškārt**, līdzekļu vai aktīvu nepareiza izmantošana, kas neatbilst mērķiem, kuriem tie sākotnēji izsniegti, **ceturtkārt**, likumīgi iegūtu priekšrocību ļaunprātīga izmantošana, **piektkārt**, ar pievienotās vērtības nodokli saistītu paziņojumu iesniegšana nolūkā

krāpnieciski slēpt nenomaksāšanas faktu vai nelikumīgi radītas tiesības uz pievienotās vērtības nodokļa atmaksu.

Regulā ietvertais materiālās kompetences definējums nosaka, ka saskaņā ar Regulas 22.pantu, EPPO kompetencē ir Direktīvā paredzētie noziedzīgie nodarījumi, kas skar Eiropas Savienības finanšu intereses, neatkarīgi no tā, vai tādu pašu noziedzīgu rīcību varētu klasificēt kā cita veida nodarījumu saskaņā ar Krimināllikumu. Attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kuri apdraudēs ieņēmumus, kas būs gūti no pievienotā vērtības nodokļa pašu resursiem, EPPO būs kompetenta vienīgi tad, ja tīšai darbībai vai bezdarbībai būs saikne ar divu vai vairāk dalībvalstu teritoriju un kopējais kaitējums būs vismaz 10 miljoni *euro*.

Tāpat EPPO kompetence ietvers noziedzīgus nodarījumus saistībā ar līdzdalību noziedzīgā organizācijā, kā definēts Pamatlēmumā 2008/841/TI, ja noziedzīga organizācijas darbības būs vērstas uz kādu no Direktīvā ietverto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu.

EPPO kompetencē būs arī jebkādi citi noziedzīgi nodarījumi, kas nesaraujami saistīti ar Direktīvā definētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem. EPPO savu kompetenci attiecībā uz šādiem noziedzīgiem nodarījumiem neīstenos, ja pastāvēs kādi no diviem nosacījumiem. **Pirmais nosacījums** ir soda sankciju (dis)balanss. Proti, ja maksimālais sods, kas Krimināllikumā paredzēts par noziedzīgu nodarījumu, kurš ietilpst Direktīvas darbības jomā, ir vienāds ar vai mazāks par maksimālo sodu, kas paredzēts par nesaraujami saistītu noziedzīgo nodarījumu. Izņēmums būs, ja tiks konstatēts, ka nesaraujami saistītais noziedzīgais nodarījums bijis izšķirīgs, lai izdarītu kādu no Direktīvā ietvertajiem noziedzīgajiem nodarījumiem. Šādā gadījumā, neskatoties uz soda sankciju (dis)balansa kritērija pastāvēšanu, EPPO savu kompetenci īstenos. **Otrs nosacījums** ir noziedzīga nodarījuma rezultātā radītā kaitējuma (dis)balanss. Proti, ja pastāvēs pamats uzskatīt, ka kaitējums, ko noziedzīgs nodarījums ir radījis vai var radīt Eiropas Savienības finanšu interesēm, nav lielāks par kaitējumu, kas ir radīts vai var tikt radīts citam cietušajam, EPPO savu kompetenci neīstenos. Taču arī šajā gadījumā Regula paredz izņēmumu, un EPPO savu kompetenci īstenos, ja kaitējuma (dis)balansa kritērijs pastāvēs gadījumos, kad krāpšana būs izdarīta – attiecībā pret izdevumiem, kas nav saistīti ar iepirkumiem; attiecībā pret izdevumiem, kas saistīti ar iepirkumiem vismaz tad, ja tas ir darīts, lai gūtu nelikumīgu labumu pārkāpuma izdarītājam vai kādam citam; un attiecībā pret ieņēmumiem, kas iegūti no pievienotā nodokļa paša resursiem, ja noziedzīgs nodarījums skars/izdarīts vairāk nekā vienā dalībvalstī.

Regulas izklāsta daļas 64.punktā ietverta ģenerāla klauzula, par to kā saprotama EPPO teritoriālā un personāla kompetence. Likumdevējs norādījis, ka EPPO kompetence būtu jāīsteno pēc iespējas plašākā tvērumā, tā, lai veiktās izmeklēšanas un kriminālvajāšanas tiktu attiecinātas arī uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti ārpus to dalībvalstu teritorijas, kuras pievienojušās EPPO. Regulas 23.pants paredz sekojošu EPPO teritoriālo un personāla kompetenci. Proti, ja noziedzīgie nodarījumi ir pilnīgi vai daļēji izdarīti vienas vai vairāku dalībvalstu teritorijā; noziedzīgu nodarījumu izdarījis kādas dalībvalsts valstspiederīgais ar noteikumu, ka dalībvalstij ir jurisdikcija attiecībā uz šādiem noziedzīgiem nodarījumiem, kad tie izdarīti ārpus tās teritorijas; un šādus noziedzīgus nodarījumus ārpus vienas vai vairāku dalībvalstu teritorijām izdarījusi persona, uz kuru noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī attiecas Civildienesta noteikumi vai Nodarbināšanas kārtība, ar nosacījumu, ka dalībvalstij ir jurisdikcija attiecībā uz šādiem nodarījumiem, kad tie izdarīti ārpus tās teritorijas. Ievērojot minēto, ir skaidrs, ka EPPO teritoriālā un personāla kompetence ir plaša un neizslēdz, ka noziedzīgu nodarījumu izmeklēšana un kriminālvajāšana tiks veikta gadījumos, kad noziedzīgie nodarījumi būs izdarīti ārpus dalībvalstu teritorijas, proti, arī gadījumos, ja noziedzīgi nodarījumi tiks pastrādāti dalībvalstīs, kas nebūs pievienojušās EPPO, kā arī trešajās valstīs ārpus Eiropas Savienības teritorijas.

Papildus jautājumam par EPPO kompetenci būtu jāmin, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 84.panta ceturtnā daļā noteikts, ka Eiropadome var pieņemt lēmumu, lai paplašinātu Eiropas Prokuratūras pilnvaras, tajās iekļaujot smagus noziegumus ar pārrobežu aspektu, kas skar vairāk nekā vienu dalībvalsti.

Eiropadome šādu lēmumu pieņem vienprātīgi pēc Eiropas Parlamenta piekrišanas saņemšanas un pēc apspriešanās ar Komisiju. Šajā sakarā jau 2017.gadā toreizējais Eiropas Komisijas Prezidents Žans Klods Junkers uzrunā par stāvokli Eiropas Savienībā prezentēja iespēju paplašināt EPPO kompetenci un attiecināt to arī uz pārrobežu terorismu.

Kādā veidā EPPO vadīs izmeklēšanu un veiks kriminālvajāšanu? Saskaņā ar Regulas 28.panta pirmo daļu, Eiropas deleģētais prokurors, kurš būs atbildīgs, uzraudzīs izmeklēšanu, kriminālprocesuālās darbības varēs veikt pats vai uzdot kriminālprocesu veikt kompetentai dalībvalsts izmeklēšanas iestādei. EPPO veiktā izmeklēšana un kriminālvajāšana tiks īstenota, pamatojoties gan uz Regulā ietvertajām kriminālprocesuālajām normām, gan uz Kriminālprocesa likuma normām. Lai veiktu pirmstiesas kriminālprocesu, EPPO, īpaši sākotnējā šīs darbības etapā, paļausies uz nacionālajām izmeklēšanas iestādēm. Saskaņā ar Regulu nacionālajām izmeklēšanas iestādēm ir noteikts pienākums aktīvi atbalstīt EPPO visa pirmstiesas kriminālprocesa laikā, proti, sākot no brīža, kad tiek ziņots par iespējami izdarītu noziedzīgu nodarījumu, līdz brīdim, kad EPPO nolemj pirmstiesas kriminālprocesu pabeigt. Regulas izklāsta daļas 69.punkts paskaidro, ka EPPO jāpaļaujas uz valsts iestādēm, tostarp policijas iestādēm, jo īpaši piespiedu līdzekļu piemērošanā. Saskaņā ar lojālas sadarbības principu visām valsts iestādēm un attiecīgajām Eiropas Savienības struktūrām, tostarp Eurojust, Eiropolam un OLAF, aktīvi jāatbalsta EPPO izmeklēšanā un kriminālvajāšanā, kā arī jāsadarbojas ar to no brīža, kad par iespējamo nodarījumu tiek ziņots EPPO, līdz brīdim, kad EPPO lemj uzsākt kriminālvajāšanu vai lemj par kriminālprocesa pabeigšanas lietā. Savukārt Regulas 28.panta pirmā daļa nosaka, ka Eiropas deleģētais prokurors, kurš nodarbojas ar lietu, saskaņā ar Regulu un valsts tiesību aktiem, izmeklēšanas pasākumus un citus pasākumus var veikt vai nu pats, vai uzdot to savas dalībvalsts kompetentajām iestādēm. Minētās iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem nodrošina, lai visi norādījumi tiktu ievēroti, un apņemas veikt tām uzticēto pirmstiesas kriminālprocesu.

Attiecībā uz pārrobežu noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanu Regula nosaka pieeju, kas atšķiras no pašreiz praksē pastāvošajiem starptautiskās sadarbības instrumentiem krimināltiesiskajā jomā. Regulā iestrādātais mehānisms pārrobežu izmeklēšanā ir līdzīgs Kriminālprocesa likuma 394.pantā ietvertajam uzdevumam veikt kriminālprocesuālās darbības. Eiropas deleģētie prokurori kriminālprocesā veiks tiešu starptautisku noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanu, darbojoties unikālā režīmā. Minētais saskaņā ar Regulas 31.panta pirmo daļu Eiropas deleģētajiem prokuroriem uzliek par pienākumu sniegt atbalstu un regulāri savstarpēji apspriests pārrobežu kriminālprocesos. Ja kriminālprocesuālie pasākumi jāīsteno dalībvalstī, kas nav tā Eiropas deleģētā prokurora dalībvalsts, kurš nodarbojas ar lietu, minētais Eiropas deleģētais prokurors lemj par vajadzīgā kriminālprocesuālā pasākuma veikšanu un uzdod Regulā noteiktos kriminālprocesuālos pasākumus Eiropas deleģētajam prokuroram, kas atrodas dalībvalstī, kurā kriminālprocesuālais pasākums veicams. Šajā sakarā Regula iedala Eiropas deleģētos prokurorus kā tādus, kuru lietvedībā atrodas pārrobežu kriminālprocess un tādus, kas atbalsta pirmstiesas kriminālprocesuālo darbību veikšanu. Pēdējie atrodas valstī, kur veicamas konkrētas kriminālprocesuālās darbības. Vadošais Eiropas deleģētais prokurors kopā ar atbalstošo Eiropas deleģēto prokuroru var piedalīties kopīgu izmeklēšanas darbību veikšanā.

Regula starptautiska kriminālprocesa gadījumā ietver konkrētus kriminālprocesuālus noteikumus (kurus detalizēti neapskatu, jo tas ir atsevišķa temata vērts). Viens no būtiskiem vispārīgiem noteikumiem ir Regulas 31.panta otrajā un trešajā daļā noteiktie, ka vadošā Eiropas deleģētā prokurora uzdotie izmeklēšanas pasākumi tiek pamatoti un pieņemti saskaņā ar vadošā Eiropas deleģētā prokurora valsts tiesību aktiem. Savukārt, ja saskaņā ar pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošā Eiropas deleģētā prokurora valsts tiesību aktiem nepieciešama tiesas atļauja kādas kriminālprocesuālās darbības veikšanai, to pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošais Eiropas deleģētais prokurors iegūst atbilstoši savas valsts tiesību aktiem. Turklāt Regulas 31.panta trešās daļas 3.punkts paredz pretējo. Ja situācijā, kad pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošā Eiropas deleģētā prokurora nacionālie tiesību akti nepieprasa tiesas atļauju

kādas izmeklēšanas darbības veikšanai, bet vadošā Eiropas deleģētā prokurora nacionālie tiesību akti nosaka tiesas atļaujas nepieciešamību, to iegūst pēdējais.

Turklāt Regulas 31.panta piektajā daļā iestrādāts konsultāciju mehānisms, lai varētu rast risinājumu gadījumos, ja pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošais Eiropas deleģētais prokurors uzskata, ka dotais izmeklēšanas uzdevums ir nepilnīgs vai kļūdainis; nepieciešamais izmeklēšanas rezultāts ir sasniedzams ar mazāk ierobežojošu kriminālprocesuālo pasākumu kā ar uzdoto; kriminālprocesuālo pasākumu nav iespējams veikt noteiktā laikā; vai uzdotais kriminālprocesuālais pasākums nepastāv vai nebūtu pieejams līdzīgā nacionāla līmeņa kriminālprocesā saskaņā ar pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošā Eiropas deleģētā prokurora tiesību aktiem. Pirmais, kas šādā gadījumā jāīsteno, ir uzraugošā Eiropas prokurora informēšana un paralēla konsultēšanās ar vadošo Eiropas deleģēto prokuroru. Minēto pasākumu veic pirmstiesas kriminālprocesu atbalstošais Eiropas deleģētais prokurors ar nolūku rast divpusēju risinājumu ar vadošo Eiropas deleģēto prokuroru konkrētai situācijai.

Praksē var veidoties situācijas, kad uzdotais kriminālprocesuālais pasākums nepastāv vai nav pieejams nacionālā līmenī, bet ir pieejams pārrobežu situācijā, uz kuru attiecas juridiskie instrumenti par savstarpēju atzīšanu vai pārrobežu sadarbību. Šādā situācijā attiecīgie Eiropas deleģētie prokurori, vienojoties ar uzraugošajiem Eiropas prokuroriem, var izmantot jau pastāvošos krimināltiesiskās starptautiskās sadarbības juridiskos instrumentus. Taču šeit jāuzsver Regulas izklāsta daļas 73.punktā noteiktais, ka Regulā paredzētajai iespējai izmantot jau pastāvošos savstarpējas atzīšanas vai pārrobežu sadarbības juridiskos instrumentus nebūtu jāaizstāj konkrētie noteikumi par pārrobežu izmeklēšanu saskaņā ar Regulu. Pastāvošajiem savstarpējās atzīšanas vai pārrobežu sadarbības juridiskajiem instrumentiem drīzāk būtu jāpapildina Regulā iestrādātais pārrobežu izmeklēšanas mehānisms, lai nodrošinātu, ka tad, kad kriminālprocesuālais pasākums ir vajadzīgs pārrobežu izmeklēšanai, bet nav pieejams valsts tiesību aktos iekšējai situācijai, veicot pirmstiesas kriminālprocesu, to var izmantot saskaņā ar tiem valsts tiesību aktiem, ar kuriem īsteno attiecīgo instrumentu.

Uz doto brīdi EPPO ir iesaistījušās sekojošas Eiropas Savienības valstis – Latvija, Lietuva, Igaunija, Austrija, Beļģija, Bulgārija, Horvātija, Kipra, Čehija, Somija, Francija, Vācija, Grieķija, Itālija, Malta, Luksemburga, Nīderlande, Portugāle, Rumānija, Slovākija, Slovēnija un Spānija. Savukārt Ungārija, Īrija, Zviedrija, Polija un Lielbritānijas un Īrijas Apvienotā Karaliste uz doto brīdi ir lēmušas neiesaistīties EPPO. Jāatzīmē, ka par pievienošanos EPPO šīs valstis var izlemt jebkurā brīdī. Dānija ir nolēmusi nepiedalīties EPPO.